

מ"י 247/03/16 - מדינת ישראל נגד סימונה רז

בית משפט השלום בפתח תקווה

מ"י 247-03-16 מדינת ישראל נ' רז
תיק חיצוני: 910942016

בפני	כבוד השופטת כרמית בן אליעזר
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
החשודה	סימונה רז

החלטה

1. בפניי בקשת המשטרה, לעיון מחדש בתנאי השחרור שנקבעו בהחלטת בית משפט זה מיום 22.3.16, וזאת באופן שייאסר על החשודה לעסוק בטיפול בקשישים.
2. החשודה נעצרה ביום 29.2.16, בחשד לביצוע עבירה של גרימת חבלה חמורה לחסר ישע ע"י אחראי. על פי החשד, טלטלה החשודה תינוק שהיה בטיפול, וגרמה לו לחבלה חמורה.
עוד אזכיר, כי בעברה (הרחוק אמנם) של החשודה, הרשעה בעבירה של תקיפת קטין בידי אחראי, אז בוצעו העבירות כלפי ילדה כבת חמש לה שימשו החשודה ואימה משפחת אומנה.
3. החשודה היתה עצורה משך מספר ימים בהם התנהלה החקירה.
ביום 9.3.16, הגישה היחידה החוקרת בקשה לשחרר את החשודה בערובה ובתנאים, ובהם, בין היתר, מעצר בית, אי יצירת קשר עם המעורבים בתיק, וכן איסור עבודה עם קטינים למשך שלושה חודשים.
בית משפט זה (כב' השופטת הר ציון), קיבל את הבקשה, והורה על שחרורה של החשודה בתנאים שהתבקשו.
4. מאז הוארך מעצר הבית של החשודה פעמיים נוספות, מבלי שחל שינוי כל שהוא ביתר התנאים והערבויות שנקבעו בהחלטה מיום 9.3.16.
5. ביום 22.3.16, הורה בית המשפט על שחרורה של החשודה ממעצר הבית, תוך שנקבע כי על מנת לנטרל את המסוכנות הנשקפת מן החשודה, תימנע החשודה מעיסוק בטיפול בילדים.

המבקשת עררה על החלטה זו, ואולם רק בהיבט של השחרור ממעצר הבית, ולא על התנאי של מניעת העיסוק בטיפול בילדים.

עררה של המבקשת נדחה, בכפוף לכך שנקבע כי החשודה תדווח לקצין משטרה, אחת לשלושה ימים על מקום הימצאה, וזאת על מנת לפקח כי אכן עומדת החשודה בתנאי השחרור, במובן זה שאינה עוסקת בטיפול בילדים.

6. כיום, כאמור, מבקשת המשטרה לעיין מחדש בתנאי השחרור (אשר נקבעו לראשונה בהחלטה מיום 9.3.16 ומאז אומצו בהחלטות שבאו לאחר מכן), ולקבוע כי ייאסר על החשודה אף הטיפול בקשישים.

זאת, לאחר שהסתבר, כי החשודה החלה לעבודה בטיפול בקשישים סיעודיים.

7. דין הבקשה להידחות.

8. כפי שנקבע בהחלטות הקודמות, קיים חשד סביר הקושר את החשודה למיוחס לה, וחשד סביר זה אף התעצם בימים האחרונים, לאחר שהתקבלה חוות דעת של המכון לרפואה משפטית.

עוד אין ספק, כי מעשיה של החשודה, ודאי על רקע עברה, מצביעים על מסוכנות הנשקפת ממנה.

9. יחד עם זאת, ביום 9.3.16 ביקשה המשטרה לשחרר את החשודה בתנאים, תנאים אשר המבקשת סברה כי יש בהם כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מן החשודה, ובהם איסור עיסוק בטיפול בילדים (למשך 3 חודשים).

מאז הוארך קיומם של התנאים מעת לעת, והם נבחנו גם ע"י ערכאת הערר, לאחר החלטת בית משפט זה לשחרר את החשודה ממעצר הבית, תוך שערכאת הערר נתנה דעתה לתנאים שנקבעו וסברה כי יש בהם כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מן החשודה.

10. סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה מעצרים), התשנ"ו - 1996, קובע כדלקמן:

מיום 12.5.1997

תיקון מס' 1

ס"ח תשנ"ז מס' 1621 מיום 10.4.1997 עמ' 121 (ה"ח 2366)

הוספת סעיף 51

מיום 21.7.2000

עמוד 2

תיקון מס' 4

ס"ח תש"ס מס' 1746 מיום 21.7.2000 עמ' 230 (ה"ח 2878)

51. (א) שופט הדין בענינו של משוחרר בערובה, שהובא לפניו בשל הפרת תנאי מתנאי השחרור, רשאי להורות על חילוט הערבות, ואם התגבשה עילת מעצר, לעצרו או לשחררו בערובה בתנאים שיקבע.

(ב) נוכח שופט כי משוחרר בערובה הפר תנאי מתנאי השחרור וכי ולא ניתן להביאו בפניו, רשאי הוא להורות על חילוט הערבות.

(ג) בקשה לחילוט ערבות שניתנה על ידי ערב לא תידון אלא אם כן ניתנה לערב הזדמנות להשמיע את טענותיו.

52. (א) עצור, משוחרר בערובה או תובע רשאי לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר, בענין הנוגע למעצר, לשחרור או להפרת תנאי השחרור בערובה, לרבות בהחלטה לפי סעיף זה, אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה.

11. לא מצאתי, כי העובדה כי הסתבר כיום כי החשודה מבקשת לעסוק בטיפול בקשישים, מהווה שינוי נסיבות המצדיק עיון מחדש בהחלטה בנסיבות אלו.

אין מדובר בתרחיש שלא ניתן היה לצפות אותו מראש, ואין לקבל כי ניתן יהיה לבקש עיון חוזר בתנאי שחרור כל אימת שעולה טענה שניתן היה להעלותה מראש (ראה והשווה, בשינויים המתבקשים והמחוייבים, בש"פ 5370/13 מור נ' מדינת ישראל (8.8.13), בעיקר בפסקה י"ד לפסק הדין).

12. על זאת אוסיף, כי תנאי השחרור שנקבע לחשודה ולפיו נאסר עליה לעסוק בטיפול בילדים, הינו משמעותי ומגביל, ויש בו כדי לפגוע בפרנסתה ובחופש העיסוק שלה. הרחבת האיסור כך שייאסר על החשודה גם לטפל בקשישים, עלולה לפגוע בה במידה אנושה, אשר למעשה תותיר אותה ללא אפשרות להתפרנס, ולא מצאתי כי נסיבות העניין מצדיקות זאת.

יפים לעניין, בשינויים המחוייבים, דברי בית המשפט העליון (כב' השופטת ארבל) בבש"פ 2857/06 ממנ' מדינת ישראל (11.4.06):

"ההכרה בחשיבות יכולתו של אדם להתפרנס ולדאוג לצרכי מחייתו מלמדת אותנו, כי אף כשמדובר בנאשם המשוחרר לחלופת מעצר, יש לנסות, במקרים הראויים, לבחון את אפשרות השתלבותו במסגרת עבודה, אשר תבטיח לו פרנסה ותעסוקה. זאת, כמובן, בכפוף לכך שלא יהיה בכך משום פגיעה באינטרס ציבורי סותר. לפיכך, במידה וניתן להשיג את תכלית חלופת המעצר גם כשהנאשם יוצא לעבוד, תוך הבטחה כי אין ביציאתו לעבוד

משום סכנה לציבור או אפשרות לפגיעה בתקינות ההליך המשפטי נגדו, במקרה המתאים
יהא ראוי לאפשר זאת".

13. אכן, טעם רב יש בעמדת המשטרה, כי כשם שהחשודה עלולה לסכן ילדים המצויים תחת השגחתה, כך היא
עלולה לסכן קשישים חסרי ישע בהם תטפל.

14. יחד עם זאת, סברתי, כי בהתחשב במכלול נסיבות העניין, ובהן העובדה כי, כאמור הן החשד הקיים כלפי
החשודה כיום והן הרשעתה הקודמת קשורים היו בטיפול בילדים; העובדה כי המבקשת עצמה סברה כי
הטלת איסור על טיפול בילדים די בה כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מן החשודה; והפגיעה הקשה
שתיגרם לחשודה, אם ייאסר עליה לעסוק גם בטיפול בקשישים- אין הצדקה לעיין מחדש בתנאי השחרור
ולשנותם כמבוקש.

15. סוף דבר הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ט אדר ב' תשע"ו, 29 מרץ 2016, בהעדר
הצדדים.